

Пролет.

До вчера снег и мраз, и страшни хали.
До вчера зима беше тук . . .
А днес: лазур, — лъчи са вред огряли,
прелитат птичките от юг . . .

*

И там, където вред под преспи снежни
почиваше земята в сжн,
аз виждам вече злак, цветенца нежни,
аз чувам пролетния звън . . .

Трайко Симеонов.

Как Ежко-Таралежко станал цар.

Приказка от Ханс Еверс.

Живееше някога в гората Ежко-Таралежко, живееше той скромничко, тихичко . . . и винаги самичек. Той не обичаше да се кара и никому зло не мислеше . . . И все пак той беше най-много преследван и това го измъчваше до болка.

— Ах, ти бодлива гадино! Ах, ти проклетнико! Ти смешльо такъв! — слушаше Ежко-Таралежко, като го блъскаха от всички страни.

— Махни се, безобразнико, — прибирай своите противни игли